מאת אוכלין

נא ב מיי שם הלי ח:

נב ג מיי' פ"ד מהלי

נשין פה:

בג ד מיי שם הלי א:

עו.

איסורו עדיין ממה שכבר חל מקוה יוכיח שמטהר את הטמאים אחר

שירדה להם טומאה ואינו מציל על הטהורים שאם טבל בעודו טהור

לא מהניא ליה טבילה שלא יבא לידי טומאה אם יגע אחר כן בשרץ

דאדרבה דרשינא בספראי מוהנוגע בנבלתם יטמא הלל אומר אפילו

הם בתוך המים: מש"מ לא חיילין. דהא אמרו לו מקוה יוכיח שאינו מציל

אלמא לפום ק"ו דר"א היה ראוי

למקוה שיציל ולא יבא טובל לכלל

טומאה כי היכי דבעל מעכב נדרי

אשתו שלא יחולו. ומקלת נסחי גרסי

הכי ומה מקוה שמעלה את הטמאין

מטומאתן אינו מציל על הטהורים

מליטמא אדם שאין מעלה את

הטמחים מטומחתן חינו דין שלח יציל

על הטהורים מליטמא והכי פירושו

ומה מקוה אע"פ שמעלה את הטמאים

מטומאתן אין מציל על הטהורים

מליטמא כדדרשינן מוהנוגע בנבלתם

יטמא הלל אומר אפי׳ הם בתוך

המים אדם שאין מעלה את הטמאים

להו בטעמה דר"ה וכו' והכי החמרי

ליה סיהוי כלי חיובחיך. מסיפח

דברייתה דמכלי טמה יש תשובה

להשיב דדייקינן מיניה דחיילי ולא

בטלי ואי לא סבירא לך דחיילי אלא

מעיקרא נמי לית בהו מששא הוי

רישא דמקוה תיובתיך דדייקינן מיניה

דחיילי: כיון שורען בקרקע טהורים.

שעלו מטומאתן והזרעים טהורים:

ורועים ועומדים. במחובר: לא כ"ש.

שלא יקבלו טומאה שכל המחובר

לקרקע הרי הוא כקרקע. אף בנדרים

מופרים ועומדים לא כ"ש דלא חיילי:

ורבנן לא דרשי ק"ו. בתמיה כי האי

גוונא דדרים ר"א בנדרים: יכול

ימכור אדם את בתו כשהיא נערה.

אין בין נערות לבגרות אלא ששה

ל) ערכיו כט: ג) ושמיני ל) עופן כט., כ) נשמיר פרשה ט], ג) נשייך לעמי הקודס], ד) שבסוף עמי הקודם ד"ה ה"ג.

הגהות הב"ח גם' כלי טהור לכשיטמא:

מוסף רש"י

. מכורה כבר יוצאה. אמה העבריה יולאה בסימני נערות, כדתניא וילאה חנס אלו ימי נערות (וודריו רמי)

פירוש הרא"ש אימא סיפא אם ממכילי כלי ממא לימהר ימבלו כלי לכשיממא לימהר. פי' אחר שיטמא יטהר בטבילה זו: ש"מ חיילי. מדקאמרי ליה רבנן לר"א לדבריך יטבילו כלי שאחר שיקבל טומאה יטהר בטבילה זו כמו בנדרי אשתו שאתה אומר שמפר וחתה שלתה מונה עתיד לה נדרים של עתיד דבתר דפקעי חיילי: אבורי רבנן. דבי מתיבתא מתרלין דמהכא אין להוכיח דרבנן לא קים להו בטעמא דר"א אי סבר דחיילי ובטלי אי לא חיילי כלל ומייתי לה מיובתא ממקוה אי סבר דלא חיילי ומטבילת כלי אי סבר דחיילי וגירסא זו לא נראה דהך פירכא גופה דפרכי רבנן מכלי אי סבר׳ דחיילי מלו למיפרך ממקוה אי סבר׳ לא חיילי מקוה זיכיח שאין מציל על הטהור מלהבל טומאה ואי ספטת מנקבנ טומנטי ומי סברת דחיילי ופקעי אכתי מקוה יוכיח שמעלה טמא מנונמאתו ואינו מנוכר את משרנות אם טבל במקוח הטהור אם טבל במקוח לכשיטמא שיטהר ואמאי שבקי מקום דאיירי ביה ונקטי כלי הלכך נראה כגרסת רבינו ילחק בר יהודה. ח"ש אמרו לו לר"א הטמאין מטומאתן פי׳ אם בלע טבעת טמאה טמא מת יהזה ושנה וטבל והקיאה הרי היא כמו שהיתה הרי היא כמו שהיתה ולא נטהרה בטבילה והואת האדם שבלעה כדאיתא בפ' בהמה המקשה (חולין על:): מציל את המהורי

אימא סיפא אם מטבילין כלי טמא ליטהר יטבילו כלי טהור לכשיטמא. שיטהר ע"י טבילה זו. דכוותיה גבי נדרים אם מפר אדם בנדרי אשתו לאחר שחלו עליה תאמר שיפר קודם שחלו לכשיחולו שיהיו מופרין אלמא מיחל חיילי והשתא השיא רישא לסיפא: אמרי רבנן לא הים

חדשים: מכורה כבר יולחה. עכשיו כיון שהגיע ימי נערות כדחמרי׳ (קדושין ד.)וילאה חנם אלו ימי נערות: אינו דין שלא סימכר.

לאחר כשהיא נערה משום האי טעמא שאם מכורה כבר יולאה

אימא סיפא אמרו לו לר"א אם מטבילין כלי ממא לימהר ימבילו כלי 6 לכשיממא לימהר שמע מינה חיילין אמרי רבנן לא קיימי להון במעמיה דר"א והכי קאמרי ליה מאי סבירא לך אי סבירא לך דחיילין ובטלין תהוי כלי תיובתך אי לא סבירא לך דחיילין תהוי מקוה תיובתך ת"ש אמר להם ר"א ומה זרעים ממאים "כיון שזרען בקרקע מהורין יזרועין ועומדים לא כל שכן ש"מ לא חיילין ורבנן לא דרשי ק"ו והא תניא יכול ימכור אדם את בתו כשהיא נערה אמרת ק"ו ימכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין ׁ־שלא תימכר

מטומאתן שאם בלע אדם טהור טבעת טמאה והקיאה עדיין טומאתה עליה אינו דין שלא יציל על הטהורים מליטמא שאם בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת שלא יציל את הטבעת מלקבל טומאה ואפי׳ הכי מציל דטהרה בלועה לא מטמאה כדאיתא בפרק בהמה המקשה (חולין עא:) אלמא ליכא למידן ק"ו כי

עכשיו. אף כאן נמי יהא יכול להפר לה קודם שנדרה הואיל ויפה כחו האי גוונא ממה שחל כבר למה שלא חל עדיין דהאי כדיניה והאי שאפי׳ לאחר שנדרה והגיע לכלל איסור יכול להפר לה ביום שמעו: כדיניה ולאו בקולא וחומרא חלי הכא נמי אע"ג שבעל מפר אין נדרים שבאו לכלל איסור לא דיינינן ק"ו שיפר אותן שלא באו לכלל איסור. ואיכא תו הכא גירסא אחרינא דגרסי הכי ומה אדם שאין מעלה את הטמאים מטומאתן מציל על הטהורים מליטמא מקוה שמעלה את הטמאים מטומאתן אינו דין שיציל על הטהורים מליטמא ופשוטה היא עם מה שכתבתי דה"ק ליה אי ק"ו דידך איתיה נדון נמי קל וחומר במקוה שיציל על הטהורים מליטמא ואפי׳ הכי את גופך מודית דלא דיינינן ליה דודאי מקוה אינו מציל אע"פ שמעלה בעל נמי לא מעכב חלות נדריה אע"פ שמפר אותן. ונראה לי להך גירסא דנהי דהוה סגי להו לרבנן למידן כי האי גוונא מקוה שמעלה את הטמאין מטומאתן אינו דין שיציל על הטהורים מליטמא דק״ו דדאין ר״א במתני׳ בכי

האי גוונא בלחוד אימיה ובכי הא בלחוד שפיר מוכחי רבנן לר״א דמדהא ליתיה דידיה נמי ליתיה אפי׳ הכי אלומי הוא דמאלמי לפרכייהו ומרכבי ליה להאי ק"ו אתרי רכשי מחומרא וקולא דמאי דחייל ומאי דלא חייל דומיא דק"ו דדאין ר"א ומחומרא וקולא דאדם ומקוה ומוכח ליה דאע"ג. בה בה אין המתי כבר נמות מדקום דמה לה דייניגן ליה דאלמא ליכא למידן קולא וחומרא ממאי דחייל אמאי דלא חייל דהאי כדיניה והאי כדיניה והאי כדיניה והאי בדליכא למידן קל וחומר אין בדיים ארשביה אלישור דר' אלישור דקליש טפי אי נמי האי קל וחומר אחי למיפרך ק"ו דר"א דברייתא דמה במקום שאין מפר נכל שכן דליכא למידן קל וחומר דר' אלישור דקליש טפי אי נמי האי קל וחומר אחי למיפר יטבילו כלי וכו'. רבון נמי הוא דפרכי לר"א כדרי עלמו משידור והוי האי ק"ו דומיא דההוא ממש: אימא סיפא אם מטבילין כלי ליטהר יטבילו כלי וכו'. רבון נמי הוא דפרכי לר"א פירכא אחרינא דלפום קל וחומר דידיה הוה מליגן למידק דכיון שמטבילין כלי טמא ליטהר כ"ש שמטבילין אוחו שלאחר שיטמא יעלה מטומאתו ואם גופך מודית דלא דיינינן כי האי גוונא אלמא ק"ו דידך ליתיה: שמע מיניה חיילין. מדאמרו ליה לכשיטמא ליטהר דאי לא הוה להו למימר יטבילו כלי שיליל עליו מליטמא כדאמרינן לעיל: אמרי. בני הישיבה דמהא ליכא למשמע מיניה: פ"ש אמר להן ר"א ומה ורעים טמחים כיון שורען בקרקע טהורין. נפקא לן מדכתיב על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא וייקרא יאן: זרועין ועומדין. ונגעה בהם טומאה אחר מכן לא כ״ש שיהיו טהורין ואחון מודיתו לי בהאי ק״ו דחיילא נהי דאית לכו בורעים טמאים שנטהרו מטומאתן בזריעה זרועין ועומדין מנא לכו אלא ודאי ק"ו כי ה"ג מיניה וביה דייניתו ואמאי לא מודיתו לי בקל וחומר דמתני": ש"מ לא חיילין. דודאי בזרעים טמאים הכי דייניגן שלא תחול בהם טומאה דאי חיילא במאי פקעה ור"א זרעים הוא דמדמה לנדרים אלמא ס"ל לר"א בנדרים דלא חיילי: ורבנן לא דרשי ק"ו. אמאי פליגי עליה דר"א וכי לא מודו אינהו נמי דדרשינן ק"ו ממה שחל על מה שלא חל והתניא דדיינינן ק"ו כי האי גוונא. ונראה בעיני דמש"ה פריך הש"ס מהך ברייתא טפי מק"ו דורעים דאמר להם ר"א משום דלא קים להו להש"ס דעתייהו דרבנן בזרועין ועומדין ומשום הכי פריך מהך ברייחא דליכא מאן דפליג עלה אי נמי אפשר דסבירא להו לרבנן דלורועין ועומדין לא לריך קל וחומר דמקרא דעל כל זרע זרוע גופיה נפקי. כך נראה בעיני: מכורה כבר יולאה. בסימנין: שאינה מכורה. בעודה קטנה: אינו דין שלא סמכר. אחר שהביאה סימנין. והכא נמי אית לן למדרש קל וחומר אם מפר נדרים שחלו אינו דין שיפר נדרים שלא חלו:

ומהדרינן

חוחפות אימא סיפא אם ממכ כלי ממא למהר אינו דין שימכלו כלי מהור לכשיממא למהר. לפי סברת דידך, וכי היכי דהא ליתיה הא נמי ליתיה לק"ו דידך, ואע"פ שמפר נדרי' שחלו כבר לא יפר מריי שלא חלו: ש"מ דריי שלא חלו: ש"מ חיילי. מדא' ליה רבנן לר"א דלפי דבריו הי"ל לכשיטמאו ה לטהר, לו" שיטבילו, לכז ומחול הטומאה מכלל דשמנוי ליה דהכי א׳ מכנר לשמעי היה להכי חדי בהפרתה שמועלת הפרה לכשחל הנדר להפקיעו, אלמא חיילי: אמרי. כלוי לא, אמרי בני הישיבה דמהכא אין להוכיח מידי, . דרבנן לא קים להו בטעמי לרכק לו קים ליא בסענהי דר"ח אי סבר חיילי או לא חיילי: והכי אמרי ליה אי ם"ל דלא חיילי מקוה תיובתך. שאינו מציל על הטומאה מלחול.

ואי ס"ל דחיילי ובטלי מהוי כלי תיובתך, שאינו

מטבילו בעוד שהוא טהור, לכשיטמא לטהר. כך פי" הר"ר אליעזר: ותימא לפי גרסא זוד) דפרכי"

דמקוה יוכיח היינו ממש דכלי יוכיח, ומינה גופא מצי להוכיח אר"א דחיילי

כמו מכלי. דמצי למימר

מקוה יוכים שמעלה טמא מטומאסו ואינו מטהר מהור לכשימתה אם מבל

פיאר נכם שננו לום שכנ בו בעודו טהור, כדה׳ בכלי ואין מטבילי׳ כלי

לכשיטמה לטהר, והמחי שינו לשונם ממ"ש במקוה. ונרחה כגרס' ה"ר ינחק בר

יהוד׳. מ״ש אמרו לו לר״א

ומה אדם שאינו מעלה את הטמאי׳ מטומאתם,

פי׳ בלע טבעת טמאה טמא מת דאמרי' פ' בהמה המקשה (חולין עא:)

שאינה מטהרת בהואת ג׳

שהיט משיא ע פאמת ג. ושביעי דאדם, מציל על הטהורים מליטמא, פי׳

כגון בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת דאמרי׳

בפ' בהמה המקשה (שם)